

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558778816/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

den rene og meest glindsende Skikkelse. Gud bevare hver christen Sjæl for at troe, at en Broderhaand eller noget dansk Hjerter har haft Deel i hui Uggjering! men Gud bevare min Tunge for at nævne det Navn, jeg nu tænker paa, for nogen Anden, end den, der under Kirkens heilige Taushedsseed hører min sidste og hemmeligste Tanke!»

»For Guds Skyld, Fader Saxo! – sagde Gunner – har I noget sandsynligt Beviis for eders Mistanke, saa fordølg det ikke, men leed os paa Sporet efter Kongemorderen, han være her eller i de fjerneste Lande! og, visselig! vor unge retfærdige Konge vil hverken hvile Nat eller Dag førend hans Broders skammelige Død er hevnet.»

»Jeg har kun en Formodning – svarede Saxo – for mig er den fast Overbeviisning, men den kunde dog være falsk og forlede vor unge heftige Konge til himmelraabende Uretfærdighed. Der er maaskee kua to Mennesker i Verden, som vist kunne vidne i denne Sag. Den ene tør jeg ikke nævne uden i Skriftestolen, og han tier vist selv dermed til den yderste Dag; den anden er en Mand, hvis Navn og Opholdssted er mig ubekjendt, men saameget ved jeg: han ligner meer et overnaturligt Væsen, end et Menneske; jeg har kun seet ham een eneste Gang; men jeg glemmer ham aldrig.»

»Hvorledes saae han ud? hvor saae I ham? hvad sagde han?» spurgte Gunner ivrig.

»Det er en besynderlig Casus – sagde Erkebisp – hvad I kan meddele os i denne høist vigtige Sag, det siig os!»

»Alt, hvad jeg her kan og tør sige, er dette – tog Saxo Ordet igjen – I den Nat, da Kongen saa pludselig døde, sad jeg ene her ved min Krønike og beskrev Tildragelserne med Bisp Valdemars og Hertug Adolphs Fangenskab og sagde maaskee, i min Iver for 6te Knuds Fortjenester, et Ord mindre eller mere, end jeg med roligere Overlæg vilde; da blev jeg pludselig urolig og ængstelig tilmode. Og jeg udstrog igjen hvad jeg havde skrevet. Alle gamle Barndomshistorier faldt mig ind om Aelser, Værster og overnaturlige Begivenheder; i denne underlige Stemning saae jeg Lampeflammen bevæge sig urolig, som da I før overraskede mig her, ædle Herrer! og jeg syntes idetsamme at høre Døren aabne sig sagte bag ved mig; thi jeg sad med Ryggen mod Døren, som jeg pleier. Jeg saae mig ikke tilbage; thi en besynderlig Gru havde bemægtiget sig min Sjæl og overvældet mig i den eensomme Midnatstunde. Men da mærkede jeg tydelig, at jeg ikke var ene længer, og at der maatte staae Nogen tæt bag ved min Stol;